

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 564, 772, 566, 607

Čtení: Sk 1, 1 – 8

Text: Sk 1, 9 – 12 *Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, ble, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: "Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet." Potom se z hory, které se říká Olivová, vrátili do Jeruzaléma.*

Ježíš vystupuje na nebesa nebo-li vzhůru, nad všechny moci a panstva, usedá po pravici Boží a tudíž získává pravomoc soudit živé i mrtvé. To vše ale zastírá oblak, za který nevidíme. Cizím slovem „oblak transcendence“, čili oblak zakrývající onen přesah za hranci smyslového vnímání, za hranici naší reality, za hranici naší běžné zkušenosti. Rádi bychom tu rozšířenou realitu nahlédli, získali vhled do onoho virtuálního prostoru nebeského království, ale není nám to dáno. Přesto učedníci upřeně hledí za Ježíšem, jak odchází a nechtějí jej ztratit z očí.

Vždycky, když se v Lukášově vyprávění děje něco nadsmyslového, co člověk není s to svým rozumem pojmenovat, musí na scénu nastoupit bytosti nebeské, tedy andělé, aby podali vysvětlení toho, co je lidským očím skryto. Tak se objevují už při Ježíšově narození, které je rovněž zahaleno tajemstvím Mariina početí z Ducha svatého. Stejně tak se zjevují u prázdného hrobu, který bez andělského vysvětlení není ničím víc než prázdným hrobem. Stejně tak nyní, když učedníci zírají do nebe, kde nevidí nic než jen bílá oblaka, stojí u nich dva muži v bílém rouchu, aby jim zjevíli výklad a posunuli je dál. Především je však znovu staví na zem, aby učedníci poté, co všechno prožili, nezačali chodit s hlavou v oblacích a s nosem nahoru. Jste muži z Galileje pohanů, obyčejní rybáři, nechtějte rozumět všemu a dělat chytré. Smířte se s tím, že Ježíše svýma očima nevidíte. Vaše poznání je jako mlžný opar, máte jen mlhavou představu o tom, jak to vypadá v té duchovní realitě, do které nevidíme. Proto této skutečnosti říkáme nebe, abychom si ji nějak představitelně pojmenovali a zároveň vyjádřili její nedostupnost. Ovšemže dnes je nám už nebe dostupné, protože tam létat umíme, takže bychom zřejmě užili nějaký odlišný výraz, třeba jiná dimenze či co já vím.

Ani dnes ale nemůžeme prohlédnout skrz ten neprůhledný oblak. Nicméně nesmíme zůstat stát na místě. Nesmíme se zahledět do svých představ, shlédnout se v nich a nikam se už neposouvat. Víra nám ukládá nezastavovat se, ale jít dál. Nikoliv však jít dál za hranici teoretického poznání, nýbrž vrátit se zpět do praktického života, vrátit se z Olivové hory nepopsatelných duchovních zážitků k obyčejnému lidskému a pozemskému životu. Ovšem nejedná se jakousi o rezignaci, o krok zpět, o zpátečnictví a ústup ze získaných pozic. Znamená to, že od této chvíle budou učedníci myslet, jednat a žít s výhledem ke konečnému cíli, totiž ke Kristově návratu. Budou žít s vizí, že naše snažení na tomto světě má svůj směr a cíl, totiž opětovné setkání s Ježíšem. Jde o život v odpovědnosti Kristu, život s výhledem k druhému Kristovu příchodu v moci a slávě. Abychom na tuto vizí a zodpovědnost nezapomínali, zdůrazňují andělé, že Ježíš, který byl od nás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak ho učedníci viděli odcházet.

Žít pod zorným úhlem věčnosti znamená, že není jedno, jak žijeme a že nežijeme sami sobě ani sami sobě neumíráme. Ať žijeme či umíráme, patříme Kristu Ježíši, který jednou přijde soudit živé i mrtvé.

A chceme-li v našem životě přece jen nějak překročit vlastní stín a získat pro svůj život nějaký přesah do věčnosti, rozšířit svůj svět o duchovní rozměr, nezbyvá nám, než čekat na „vyzbrojení mocí z výsosti“, na dar Ducha svatého. On nás zmocní k tomu, abychom činili skutky Ježíšovy, ba i větší, neboť Ježíš odešel k Otci. Ale než budou učedníci naplnění Duchem svatým, mají zůstat v Jeruzaléme, připravovat se ve vytrvalých modlitbách na své povolání a čekat na ono zmocnění ke službě.

Potom se z hory, které se říká Olivová, vrátili do Jeruzaléma; není to daleko, jen asi kolik je dovoleno ujít v sobotu. Když přišli do města, vystoupili do horní místnosti domu, kde pobývali. Všichni se svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry.

I my jsme tu dnes proto, abychom se společně modlili a prosili o pomoc shůry. O pomoc v našem poslání a praktickém křesťanském životě. Modleme se, abychom jen nestáli a nehleděli k nebi, ale zvěstovali smrt Páně, dokud on nepřijde.

Modlitba: *Tvou smrt, Pane, zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, tvůj příchod čekáme. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, spolu se vším stvořením dychtivě vyblížíme své vykoupení. Zatím však chodíme po tomto světě, abychom žili v odpovědnosti tobě, dělali čest tvému jménu a přimlouvali se za tento svět a za celé tvé stvoření. Prosíme za tvou církev, ať je plná Ducha svatého, ať plní svěřený úkol a svítí jako maják v moři. Prosíme za naše okolí, za spoluobčany, sousedy a známé. Ať nepropadají strachu, malomyslnosti a beznaději. Kéž jim dovedeme svědčit o radosti a naději, kterou máme v tobě. Prosíme za lidi, kteří se ocitli v obroženi, prosíme za mír na Ukrajině i na Blízkém východě. Braň zlému, odnímej ďáblu mu jeho moc a otevřej dveře Duchu svatému, Duchu lásky a pokoje. Amen.*